

A mida

Com és sabut, el castellà ha reduït considerablement el significat del seu substantiu «mesura», que s'hi usa avui només significat «circumspecció», «gravetat», etc., és a dir, de fet, en sentit figurat, el seu primitiu sentit recte essent avui designat pel mot con- current «medida». Així fa, naturalment, que entre nosaltres alguns tendeixin també a desistir en molts casos del nostre substantiu *mesura* i recorrin, en lloc seu, a *mida*, que té en català un significat molt més restringit que no pas «medida» en castellà. Tal com hem comentat en alguna ocasió anterior, *mida* s'ha d'aplicar, pròpiament, a les mesures exclusivament lineals.

Però ens importa de veure, també, la fraseologia que han originat aquests mots, que, tenint en compte el seu significat, és fàcil de veure que ha d'ésser molt abundant i important. Més concretament, ens convé d'aclarir fins a quin punt són lícites les locucions *a mida* i *a mida que*, prou usades tant en la llengua parlada com en la llengua escrita. Ni el Diccionari Fabra ni la Gran Enciclopèdia Catalana no recullen aquestes locucions i, fins i tot, aquesta darrera obra s'absté d'indicar cap exemple de l'ús del substantiu *mida*, cosa que gairebé es podria interpretar com una reacció contra l'abús — o l'ús incorrecte — que avui es fa d'aquest mot. Al Diccionari Fabra, però, hi trobem alguns exemples que ens convenen: *Arribar a la mida*, «Quina mida

han de tenir els llistons? Tenint-los en compte, no rebutjaríem pas frases com *Un vestit fet a mida* o *Sembla que l'hi hagin fet a mida*, frase, aquesta darrera, àdhuc aplicable, en sentit figurat, a una cosa altra que una peça de roba. No hi ha dubte que aquestes frases són freqüents en el llenguatge col·loquial i mai no hi hem sabut veure una influència estranya.

En canvi, si que hem de considerar rebutjable la locució conjuntiva *a mida que*, que tenim ocasió de llegir molt sovint en textos periodístics, en oracions com «A mida que passen els anys ens adonem de moltes coses». Aquesta locució, efectivament, és formada a partir d'un significat general que no reconeixem a *mida* sinó a *mesura*, i és, doncs, amb aquest darrer nom, que hem format la forma locució corresponent: *a mesura que*, de la qual, aquest cop sí, la Gran Enciclopèdia dona l'exemple següent: *A mesura que el tren corria, les cases es feien més petites*. Anàlogament: *A mesura que passen els anys ens adonem de moltes coses*. Al costat d'aquesta locució, però, cal no oblidar-ne una altra de molt pròpia, formada pels termes correlatius *com més...més*, especialment aplicable en els casos en que es vol indicar una progressió més marcada: *Com més gran es feia, més ganes tenia de viure*.